

Σ
Ε
Ϊ
Ν
Τ
Ι

1. Τα σπάμε σε ένα πάρτι

ΕΔΩ ΣΕΪΝΤΙ ΚΕΪΝ.

Αν μας ακούτε, συγχαρητήρια! Επιδιώσατε από την Ημέρα της Κρίσης.

Θα ήθελα να σας ζητήσω προκαταβολικά συγγνώμη για την αναστάτωση που μπορεί να σας προκάλεσε το τέλος του κόσμου. Οι σεισμοί, οι επαναστάσεις, οι ταραχές, οι τυφώνες, οι πλημμύρες, τα τσουνάμι και, φυσικά, το τεράστιο φίδι που κατάπιε τον ήλιο – φοβάμαι πως για τα περισσότερα απ' αυτά τα γεγονότα φταίγαμε εμείς. Οπότε αποφασίσαμε, εγώ κι ο Κάρτερ, να σας εξηγήσουμε τουλάχιστον πώς συνέβησαν όλα αυτά.

Αυτή μάλλον θα είναι η τελευταία μας ηχογράφιση. Όταν θα έχετε τελειώσει την ανάγνωση, θα έχετε καταλάβει το γιατί.

Τα προβλήματα μας ξεκίνησαν στο Ντάλλας, τότε που τα φλογοδόλα προδαποκρίαρα κατέστρεψαν την έκθεση για τον βασιλιά Τουταγχαμών.

Εκείνη τη νύχτα οι μάγοι του Τέξας είχαν οργανώσει ένα πάρτι στον κήπο με τα γλυπτά, απέναντι από το Μουσείο Τέχνης του Ντάλλας. Οι άντρες φορούσαν κοστούμια και καουμπούκιες μπότες. Οι γυναίκες φορούσαν τουαλέτες και τα μαλλιά τους ήταν τόσο φουντωτά, που θύμιζαν σύννεφα από κάντι φλος.

(Ο Κάρτερ μού λέει ότι στην Αμερική το λένε μαλλί της γριάς. Δε με νοιάζει. Εγώ μεγάλωσα στο Λονδίνο, οπότε θα πρέπει να το πάρετε απόφαση και να μάθετε να λέτε τα πράγματα σωστά.)

Μια μπάντα που στεκόταν σ' ένα περίπτερο έπαιζε παλιομοδίτικη κάντρι μουσική. Παντού πάνω στα δέντρα λαμπύριζαν σειρές από πολύχρωμα φωτάκια. Πού και πού μάγοι εμφανίζονταν μέσα από μυστικά περάσματα πίσω απ' τα γλυπτά ή επικαλούνταν σπινθήρες φωτιάς για να κάψουν κάποιο ενοχλητικό κουνούπι, αλλά κατά τα άλλα το πάρτι έμοιαζε κανονικό.

Ο αρχηγός της Πεντηκοστής Πρώτης Νομής, ο Τζέι-Ντι Γκρίσσομ, είχε πιάσει κουβεντούλα με τους καλεσμένους του και απολάμβανε ένα πιάτο με μωσαρίσια τάκος πριν τον τραδήξουμε παράμερα για μια επείγουσα κουβεντούλα. Ένωσα κάπως άσχημα γι' αυτό, αλλά δεν είχαμε και πολλές επιλογές, αν έπαιρνε κανείς υπόψη του τον κίνδυνο που διέτρεχε.

«Επίθεση;» κατσούφιασε. «Η έκθεση για τον Τουταγχαμών είναι ανοιχτή στο κοινό εδώ κι έναν μήνα. Αν ήταν να επιτεθεί ο Άποφιν, δε θα το είχε κάνει ήδη;»

Ο Τζέι-Ντι ήταν ψηλός και γεροδεμένος, με πρόσωπο τραχύ και ηλιοκαμένο, μαλλιά σαν κόκκινη χαιτή και χέ-

ρια σκληρά σαν ξύλο. Έμοιαζε γύρω στα σαράντα, αν και με τους μάγους δύσκολα μπορείς να καταλάβεις. Θα μπορούσε να είναι και τετρακοσίων ετών. Φορούσε ένα μαύρο κοστούμι, δερμάτινο κορδόνι αντί για γραβάτα και μια μεγάλη ασημένια πόρπη στη ζώνη του που 'χε σχήμα αστεριού, σαν να ήταν σερίφης στην Άγρια Δύση.

«Ας μιλήσουμε καθ' οδόν» είπε ο Κάρτερ και μας οδήγησε προς την απέναντι πλευρά του κήπου.

Πρέπει να παραδεχτώ ότι ο αδερφός μου συμπεριφερόταν με εντυπωσιακή αυτοπεποίθηση.

Φυσικά, συνέχιζε να είναι σπασίγκλας ιστορικών διαστάσεων. Τα άγρια σαν συρματάκια βούρτσας μαλλιά του είχαν ένα κενό στ' αριστερά, στο σημείο που ο γρύπας του του είχε κάνει μια «πιπιλιά», κι από τα κοψίματα στο πρόσωπό του εύκολα καταλάβαινες ότι δεν είχε κατακτήσει ακόμα την τέχνη του ξυρίσματος. Αλλά, μετά τα δέκατα πέμπτα γενέθλιά του, είχε ρίξει απότομα ύψος και οι μύες του είχαν δέσει από τις πολλές ώρες πολεμικής εκπαίδευσης. Φαινόταν γεμάτος αυτοπεποίθηση και ωριμότητα με τα μαύρα λινά του ρούχα, ειδικά με το κοπές του στο πλευρό. Σχεδόν μπορούσα να τον φανταστώ σαν ηγέτη χωρίς να σκάω στα γέλια.

[Γιατί με αγριοκοιτάξεις, Κάρτερ; Η περιγραφή μου ήταν πολύ γενναιόδωρη.]

Ο Κάρτερ έκανε έναν ελιγμό γύρω απ' τον μπουφέ για ν' αρπάξει μια χούφτα τορτίγια τσιπς. «Ο Άποφης ακολουθεί συγκεκριμένο σχέδιο» είπε στον Τζέι-Ντι. «Όλες οι άλλες επιθέσεις συνέβησαν τη νύχτα του νέου φεγγαριού, τότε που το σκοτάδι είναι απόλυτο. Πιστέψτε με, απόψε θα επιτεθεί στο μουσείο σας. Και θα επιτεθεί άγρια».

Ο Τζέι-Ντι πέρασε στριμωχτά δίπλα από μια παρέα μάγων που έπιναν σαμπάνια. «Αυτές οι άλλες επιθέσεις...» είπε. «Εννοείτε το Σικάγο και την Πόλη του Μεξικού;»

«Και το Τορόντο» είπε ο Κάρτερ. «Και... κάποιες ακόμα».

Ξέρω πως δεν ήθελε να πει περισσότερα. Οι επιθέσεις στις οποίες είχαμε σταθεί μάρτυρες κατά τη διάρκεια του καλοκαιριού είχαν αφήσει και στους δυο μας εφιάλτες.

Εντάξει, ο Αρμαγεδών δεν είχε αρχίσει ακόμα για τα καλά. Είχαν περάσει έξι μήνες από τότε που το φίδι του Χάους, ο Άποφισ, είχε ξεφύγει από τη φυλακή του στον Κάτω Κόσμο, αλλά δεν είχε ξεκινήσει ακόμα μια μεγάλου μεγέθους εισβολή στον κόσμο των θνητών, όπως περιμέναμε. Για κάποιον λόγο, το ερπετό περιμένε και περιοριζόταν σε μικρότερες επιθέσεις, σε νομές που έμοιαζαν ασφαλείς και ευτυχισμένες.

Σαν αυτή εδώ, σκέφτηκα.

Την ώρα που περνούσαμε δίπλα από το περίπτερο, η μπάντα τελείωνε το τραγούδι της. Μια όμορφη ξανθιά γυναίκα που κρατούσε ένα βιολί κούνησε το δοξάρι της για να χαιρετήσει τον Τζέι-Ντι.

«Έλα, γλύκα μου!» του φώναξε. «Σε θέλουμε στην ηλεκτρική κιθάρα!»

Εκείνος χαμογέλασε ζορισμένος. «Εντάξει, καλή μου. Επιστρέφω».

Συνεχίσαμε να περπατάμε. Ο Τζέι-Ντι γύρισε προς το μέρος μας. «Η γυναίκα μου, η Άννι».

«Είναι κι αυτή μάγισσα;» ρώτησα.

Έγνεψε καταφατικά. Το πρόσωπό του ήταν σκοτει-

νιασμένο. «Αυτές οι επιθέσεις... Γιατί είσαστε τόσο σίγουροι ότι ο Άποφισ θα επιτεθεί εδώ;»

Το στόμα του Κάρτερ ήταν γεμάτο τορτίγια τσιπς, οπότε η απάντησή του ακούστηκε σαν «Μμμ-χμμμ».

«Κυνηγεί ένα συγκεκριμένο τεχνούργημα» μετέφρασα. «Έχει ήδη καταστρέψει άλλα πέντε αντίγραφά του. Το τελευταίο που υπάρχει στον κόσμο τυχαίνει να βρίσκεται στην έκθεσή σας για τον Τουτ».

«Ποιο τεχνούργημα είναι αυτό;» ρώτησε ο Τζέι-Ντι.

Δίστασα. Πριν έρθουμε στο Ντάλλας, είχαμε κάνει όλων των ειδών τα προστατευτικά ξόρκια και είχαμε φορτωθεί φυλαχτά για προστασία ώστε ν' αποφύγουμε την πιθανότητα κάποιος να κρυφακούσει με μαγικό τρόπο τα σχέδιά μας, αλλά, και πάλι, δεν ένιωθα άνετα να μιλάμε δυνατά γι' αυτά.

«Καλύτερα να σας δείξουμε». Πέρασα γύρω από ένα σιντριβάνι όπου δύο νεαροί μάγοι προσπαθούσαν να χαράξουν φωτεινά μηνύματα Σ' Αγαπώ πάνω στις πλάκες με τα μαγικά ραβδιά τους. «Φέραμε και τη δική μας ομάδα ειδικών για να βοηθήσει. Μας περιμένουν στο μουσείο. Αν μας αφήσετε να μελετήσουμε το τεχνούργημα κι αν είναι δυνατόν να το πάρουμε μαζί μας για να το φυλάξουμε...»

«Να το πάρετε μαζί σας;» Ο Τζέι-Ντι κατσούφιασε. «Η έκθεση φυλάσσεται προσεκτικά. Έχω τους καλύτερούς μου μάγους τριγύρω πρωί βράδυ. Πιστεύετε ότι μπορείτε να τα καταφέρετε καλύτερα στον Οίκο του Μπρούκλιν;»

Σταματήσαμε στην άκρη του κήπου. Απέναντί μας, στο πλάι του μουσείου, κρεμόταν ένα τεράστιο λάδαρο που απεικόνιζε τον βασιλιά Τουτ κι έπιανε δύο ορόφους.

Ο Κάρτερ έδγαλε το κινητό του τηλέφωνο. Έδειξε στον Τζέι-Ντι Γκρίσσομ μια φωτογραφία στην οθόνη – μια καμένη έπαυλη που κάποτε ήταν το αρχηγείο της Εκατοστής Νομής στο Τορόντο.

«Είμαι βέβαιος ότι οι φρουροί σας είναι καλοί» είπε ο Κάρτερ. «Αλλά θα προτιμούσαμε να μην κάνουμε τη νομή σας στόχο για τον Άποφι. Στις άλλες επιθέσεις σαν κι αυτή εδώ... οι ακόλουθοι του ερπετού δεν άφησαν κανέναν επιζώντα».

Ο Τζέι-Ντι κοίταξε την οθόνη του κινητού κι έπειτα έστρεψε το βλέμμα προς την γυναίκα του, την Άννι, που έπαιζε στο βιολί της έναν παραδοσιακό χορό.

«Εντάξει» είπε ο Τζέι-Ντι. «Ελπίζω η ομάδα σας να είναι η αφρόκρεμα».

«Είναι καταπληκτικοί» του υποσχέθηκα. «Ελάτε να σας τους συστήσουμε».

Βρήκαμε την ομάδα των επίλεκτων μάγων μας για τις ειδικές επιχειρήσεις απασχολημένη: λεηλατούσε το μαγαζί με τα αναμνηστικά δώρα.

Ο Φίλιξ είχε καλέσει τρεις πιγκουίνους, οι οποίοι χοροπηδούσαν τριγύρω φορώντας χάρτινες μάσκες του δασιλιά Τουταγχαμών. Ο μπαμπούνος φίλος μας, ο Χέοψ, καθόταν πάνω σε ένα ράφι της βιβλιοθήκης και διάβαζε την *Ιστορία των Φαραά*, πράγμα που θα ήταν πολύ πιο εντυπωσιακό αν δεν κράταγε το βιβλίο ανάποδα. Ο Γουόλτ –αχ, Γουόλτ μου, γιατί– είχε ανοίξει τη διτρίνα με τα κοσμήματα και μελετούσε τα γούρια στα μπρασελέ και στα κολιέ λες και θα μπορούσαν να είναι μαγικά. Η Αλύσσα έκανε κάτι πήλινα αγγεία να αιωρούνται χρησιμοποιώ-

ντας τη στοιχειακή μαγεία της γης και είκοσι ή τριάντα απ' αυτά τα έκανε να χορεύουν τριγύρω όλα μαζί σχηματίζοντας οχτάγρια.

Ο Κάρτερ καθάρισε τον λαιμό του.

Ο Γουόλτ πάγωσε και έμεινε με τα χέρια γεμάτα χρυσά κοσμήματα. Ο Χέοψ κατέβηκε όπως όπως από τη διβλιοθήκη ρίχνοντας κάτω τα περισσότερα βιβλία. Τα πήλινα αγγεία της Αλύσσα έπεσαν κι έσπασαν στο πάτωμα. Ο Φίλιξ προσπάθησε να κρύψει τους πιγκουίνους του πίσω από το ταμείο. (Πιστεύει ιδιαίτερα στη χρησιμότητα των πιγκουίνων. Λυπάμαι, αλλά είναι κάτι που δεν μπορώ να εξηγήσω.)

Ο Τζέι-Ντι Γκρίσσομ χτύπησε νευρικά τα δάχτυλά του πάνω στη σερίφικη πόρπη της ζώνης του. «Αυτή είναι η καταπληκτική σας ομάδα;»

«Ναι!» Προσπάθησα να χαμογελάσω γοητευτικά. «Συγγνώμη για το χάλι. Να, θα... εμ...»

Έδγαλα το ραβδί μου από τη ζώνη μου και πρόφερα μια λέξη δύναμης: «*Χι-νεμ!*».

Είχα βελτιωθεί σ' αυτού του είδους τα ξόρκια. Τις περισσότερες φορές μπορούσα πια να διοχετεύω δύναμη από την προστάτιδα θεά μου, την Ίσιδα, χωρίς να λιποθυμάω. Και δεν είχα εκραγεί ούτε μια φορά.

Το ιερογλυφικό σύμβολο της Ένωσης έλαμψε για λίγο στον αέρα:

Σπασμένα κομμάτια πηλού πέταξαν το ένα κοντά στο άλλο και ενώθηκαν. Βιβλία επέστρεψαν στα ράφια τους.

Οι μάσκες του βασιλιά Τουτ έφυγαν πετώντας από τα κεφάλια των πιγκουίνων και αποκάλυψαν ότι πίσω τους βρίσκονταν –τι έκπληξη– πιγκουίνοι.

Οι φίλοι μας έδειχναν ντροπιασμένοι.

«Συγγνώμη» μουρμούρισε ο Γουόλτ, δάζοντας τα κομμάτια και πάλι πίσω στη βιτρίνα. «Βαρεθήκαμε».

Δεν μπορούσα να θυμώσω με τον Γουόλτ. Ήταν ψηλός και αθλητικός, με σώμα μπασκετμπολίστα, και φορούσε μια φόρμα κι ένα αμάνικο μπλουζάκι που άφηνε γυμνά τα σμιλεμένα μπράτσα του. Είχε δέρμα στο χρώμα της ζεστής σοκολάτας, πρόσωπο βασιλικό και όμορφο σαν τα αγάλματα των φαραώ προγόνων του.

Αν τον γούσταρα; Λοιπόν... τα πράγματα είναι κάπως μπερδεμένα. Περισσότερα γι' αυτό το θέμα αργότερα.

Ο Τζέι-Ντι κοίταξε τα μέλη της ομάδας μας ένα ένα.

«Χαίρομαι που σας γνωρίζω όλους σας». Κατάφερε να κρύψει τον ενθουσιασμό του. «Ελάτε μαζί μου».

Το κεντρικό φουαγέ του μουσείου ήταν μια αχανής άσπρη αίθουσα με άδεια τραπεζάκια, με μια σκηνή κι ένα ταβάνι τόσο ψηλό, που θα μπορούσες να κουβαλήσεις και την καμηλοπάρδαλη σου εκεί μέσα. Στη μία άκρη, σκαλιά οδηγούσαν σε ένα εσωτερικό μπαλκόνι με μια σειρά γραφείων. Στην άλλη άκρη, μέσα από τους γυάλινους τοίχους μπορούσες να διακρίνεις τον νυχτερινό ορίζοντα του Ντάλλας.

Ο Τζέι-Ντι έδειξε πάνω στο μπαλκόνι, όπου έκαναν περιπολία δύο άντρες με μαύρα λινά ράσα. «Βλέπετε; Έχω παντού φρουρούς».

Οι άντρες είχαν τα ραβδιά και τα μπαστούνια τους σε ετοιμότητα. Έριξαν ένα βλέμμα προς το μέρος μας και

παρατήρησα ότι τα μάτια τους φεγγοβολούσαν. Στα μάγουλά τους είχαν ζωγραφισμένα ιερογλυφικά, σαν σύμβολα πολέμου.

Η Αλύσσα μού ψιθύρισε: «Τι τρέχει με τα μάτια τους;».

«Εποπτική μαγεία» υπέθεσα. «Τα σύμβολα αυτά επιτρέπουν στους φρουρούς να βλέπουν μέσα στο Ντουάτ».

Η Αλύσσα δάγκωσε τα χείλη της. Ο προστάτης θεός της ήταν ο Γκεμπ και της άρεσαν τα χειροπιαστά πράγματα, όπως η πέτρα και ο πηλός. Δεν της άρεσαν τα ύψη ή τα βαθιά νερά. Και *σίγουρα* δεν της άρεσε να σκέφτεται το Ντουάτ – τον μαγικό κόσμο που υπήρχε παράλληλα με τον δικό μας.

Μια φορά που είχα περιγράψει το Ντουάτ σαν έναν ωκεανό κάτω από τα πόδια μας με στρώσεις και στρώσεις μαγικών διαστάσεων που εκτείνονταν για πάντα, μου φάνηκε ότι η Αλύσσα πήγε να ξεράσει.

Ο δεκάχρονος Φίλιξ, από την άλλη, δεν είχε τέτοια θέματα. «Τέλεια!» είπε. «Θέλω κι εγώ μάτια που να λαμπυρίζουν».

Πέρασε τα δάχτυλά του πάνω στα μάγουλά του, αφήνοντας πάνω τους φωτεινές δυσσινί κηλίδες στο σχήμα της Ανταρκτηκής.

Η Αλύσσα γέλασε. «Και τώρα μπορείς να βλέπεις μέσα στο Ντουάτ;»

«Όχι» παραδέχτηκε. «Αλλά βλέπω τους πιγκουίνους μου πολύ καλύτερα».

«Πρέπει να διαστούμε» μας υπενθύμισε ο Κάρτερ. «Ο Άποφινς συνήθως επιτίθεται όταν η σελήνη δρίσκεται στο απόγειό της. Κι αυτό είναι...»

«*Αγκχ!*» Ο Χέοψ σήκωσε και τα δέκα του δάχτυλα.

Όταν ζητάς αστρονομική ακρίβεια, απευθύνσου στον μπαμπούνο.

«Σε δέκα λεπτά» είπα. «Τέλεια».

Πλησιάσαμε στην είσοδο της έκθεσης του βασιλιά Τουτ, την οποία αποκλείεται να μην πρόσεχε κανείς, καθώς είχε μια τεράστια χρυσή πινακίδα που έλεγε ΕΚΘΕΣΗ ΒΑΣΙΛΙΑ ΤΟΥΤΑΓΧΑΜΩΝ. Δύο μάγοι φύλαγαν σκοπιά κρατώντας δύο ενήλικες λεοπαρδάλεις με λουριά.

Ο Κάρτερ κοίταζε τον Τζέι-Ντι έκπληκτος. «Πώς κατάφερες να έχεις πλήρη πρόσβαση στο μουσείο;»

Ο Τεξανός ανασήκωσε τους ώμους. «Η γυναίκα μου, η Άννι, είναι πρόεδρος του συμβουλίου. Λοιπόν, ποιο τεχνούργημα θέλετε να δείτε;»

«Μελέτησα τον χάρτη των εκθεμάτων σας» είπε ο Κάρτερ. «Ελάτε. Θα σας δείξω».

Οι λεοπαρδάλεις έδειξαν ιδιαίτερο ενδιαφέρον για τους πιγκουίνους του Φίλιξ, αλλά οι φρουροί τις συγκράτησαν και μας άφησαν να περάσουμε.

Η έκθεση ήταν πολύ μεγάλη, αλλά δε νομίζω να σας ενδιαφέρουν οι λεπτομέρειες. Ένας λαδύρινθος από αίθουσες με σαρκοφάγους, αγάλματα, έπιπλα, κομματάκια από χρυσά κοσμήματα... μπλα, μπλα, μπλα. Θα τα είχα προσπεράσει όλα. Οι αιγυπτιακές εκθέσεις που έχω δει μου φτάνουν για αρκετές ζωές, ευχαριστώ πολύ.

Εκτός αυτού, όπου κι αν κοιτούσα, έδλεπα πράγματα που μου θύμιζαν άσχημες εμπειρίες.

Περάσαμε προθήκες με αγαλματίδια *σάμπτι*, το δίχως άλλο μαγεμένα ώστε να ζωντανεύουν όταν τα καλούσες. Είχα σκοτώσει αρκετά τέτοια. Περάσαμε μπροστά από φωτεινά αγάλματα τεράτων και θεών που είχα πολεμήσει

αυτοπροσώπως – το όρνεο Νεκμπέτ, που είχε καταλάβει κάποτε τη γιαγιά μου (μεγάλη ιστορία)· τον κροκόδειλο Σομπέκ, που προσπάθησε να σκοτώσει τη γάτα μου (ακόμα μεγαλύτερη ιστορία)· και τη θεά των λιονταριών Σεχμέτ, την οποία κάποτε κατατροπώσαμε με καυτή σάλτσα (μη ρωτάτε καν).

Αλλά αυτό που με αναστάτωσε περισσότερο ήταν ένα μικρό αλαβάστρινο άγαλμα του φίλου μας του Μπες, του θεού νάνου. Το γλυπτό ήταν αιώνων, αλλά αναγνώρισα την πλακουτσωτή του μύτη, τις παχιές του φαβορίτες, την πρησιμένη κοιλιά και το αξιαγάπητο ασχημόμουτρό του που έμοιαζε σαν να το είχε χτυπήσει κάποιος επανειλημμένα μ' ένα τηγάνι. Γνωρίζαμε τον Μπες μόνο λίγες ημέρες, αλλά είχε θυσιάσει την ψυχή του για να μας βοηθήσει, κυριολεκτικά. Τώρα, κάθε φορά που τον έδλεπα, μου θύμιζε αυτό το χρέος που δε θα μπορούσα ποτέ να ξεπληρώσω.

Πρέπει να έμεινα μπροστά στο άγαλμα περισσότερη ώρα από ό,τι νόμιζα. Το υπόλοιπο γκρουπ με είχε προσπεράσει κι έστριβε στο επόμενο δωμάτιο, καμιά εικοσαριά μέτρα πιο μπροστά, όταν μια φωνή δίπλα μου είπε: «Ψψψτ!».

Κοίταξα γύρω μου. Νόμισα ότι μου είχε μιλήσει το άγαλμα του Μπες. Τότε η φωνή ακούστηκε και πάλι: «Ε, κούκλα. Άκου εδώ λιγάκι. Δεν έχω πολύ χρόνο».

Στη μέση του τοίχου, στο ύψος των ματιών μου, το πρόσωπο ενός άντρα φούσκωνε μέσα από την άσπρη, ανάγλυφη μπογιά σαν να προσπαθούσε να τη διαπεράσει. Είχε γαμψή μύτη, λεπτά, κακιασμένα χείλη και μεγάλο μέτωπο. Αν και είχε το ίδιο χρώμα με τον τοίχο, έμοια-

ζε τελείως ζωντανός. Τα άδεια του μάτια κατάφεραν με κάποιον τρόπο να δείχνουν ανυπομονησία.

«Δε θα καταφέρετε να σώσετε τον πάπυρο, κούκλα» με προειδοποίησε. «Κι αν τα καταφέρετε, δε θα τον καταλάβετε ποτέ. Χρειάζεστε τη βοήθειά μου».

Είχα διώσει πολλά παράξενα πράγματα από τότε που 'χα ξεκινήσει να εξασκώ μαγεία, οπότε δεν τρώμαξα και πολύ. Ήξερα όμως αρκετά ώστε να μην εμπιστεύομαι το κάθε ασπροδαμμένο στοιχείο που μου μιλούσε, και ειδικά ένα στοιχείο που με αποκαλούσε *κούκλα*. Μου θύμιζε έναν χαρακτήρα από κείνες τις γελοίες ταινίες με τους μαφιόζους που άρεσε στα αγόρια που έμεναν στον Οίκο του Μπρούκλιν να παρακολουθούν στον ελεύθερο χρόνο τους – ίσως κάποιον σαν τον θείο Βίνι.

«Ποιος είσαι;» απαίτησα να μάθω.

Ο άντρας ρουθούνησε. «Λες και δεν ξέρεις. Λες και υπάρχει κανείς που να μη με ξέρει. Έχετε δύο μέρες μέχρι να με τελειώσουν. Αν θέλετε να νικήσετε τον Άποφι, το καλό που σας θέλω, βάλτε κάνα μέσο και πάρτε με από δω μέσα».

«Δεν έχω ιδέα για ποιο πράγμα μιλάς» είπα.

Ο τύπος δε θύμιζε τον Σεθ, τον θεό του κακού, ή τον Άποφι, το ερπετό, ούτε κανέναν από τους υπόλοιπους κακούς που είχα συγγυρίσει στο παρελθόν, αλλά ποτέ δεν μπορείς να είσαι σίγουρος. Στο κάτω κάτω, υπάρχει κι αυτό το πράγμα που αποκαλούμε *μαγεία*.

Ο άντρας πέταξε το πιγούνι του μπροστά. «Εντάξει, το 'πιασα. Θέλεις κάτι για να πειστείς. Λοιπόν, δε θα καταφέρετε με τίποτα να σώσετε τον πάπυρο, αλλά σώστε το χρυσό κουτί. Θα σας δώσει ένα στοιχείο σχετικά με το

τι χρειάζεστε, αν σας κόψει και το καταλάβετε. Μεθαύριο το ηλιοδασίλεμα, κούκλα. Μετά η προσφορά μου λήγει, γιατί τότε κι εγώ οριστικά...»

Έβγαλε έναν ήχο σαν να πνιγόταν. Τα μάτια του γούρλωσαν. Τεντώθηκε λες και μια θηλιά σφιγγόταν γύρω από τον λαιμό του. Και αργά αργά έλιωσε μέσα στον τοίχο.

«Σέιντι;» ακούστηκε η φωνή του Γουόλτ από την άλλη άκρη του διαδρόμου. «Είσαι εντάξει;»

Γύρισα και κοίταξα προς το μέρος του. «Το είδες αυτό;»

«Αν είδα ποιο;» με ρώτησε.

Φυσικά και όχι, σκέφτηκα. Τι πλάκα θα 'χε αν έβλεπε όλος ο κόσμος το όραμα του θείου Βίνι; Δε θα μπορούσα μετά να αναρωτιέμαι μήπως είχα τρελαθεί τελείως.

«Τίποτα» είπα κι έτρεξα να προλάβω τους άλλους.

Η είσοδος στο επόμενο δωμάτιο ήταν πλαισιωμένη από δύο γιγάντιες σφίγγες από οψιδιανό, με σώματα λιονταριών και κεφάλια τράγων. Ο Κάρτερ λέει ότι αυτό το συγκεκριμένο είδος σφίγγας λέγεται *κρικόσφιγξ*. [Ευχαριστούμε, Κάρτερ. Όλοι μας ψοφούσαμε να μάθουμε αυτή την άχρηστη πληροφορία.]

«*Αγκχ!*» μας προειδοποίησε ο Χέοψ σηκώνοντας πέντε δάχτυλα.

«Απομένουν πέντε λεπτά» μετέφρασε ο Κάρτερ.

«Δώστε μου ένα λεπτάκι» είπε ο Τζέι-Ντι. «Το δωμάτιο αυτό έχει τα πιο βαριά ξόρκια προστασίας. Θα πρέπει να τα αλλάξω έτσι ώστε να σας αφήσουν να περάσετε».

«Ε...» είπα νευρικά «θα συνεχίσουν όμως τα ξόρκια να κρατάνε μακριά τους εχθρούς μας, ελπίζω, όπως, ας πούμε, τα γιγάντια φίδια του Χάους».

Ο Τζέι-Ντι μού έριξε ένα κουρασμένο βλέμμα, πράγμα που μου συμβαίνει αρκετά συχνά.

«Ξέρω κάνα δυο πραγματάκια από προστατευτική μαγεία» μου υποσχέθηκε. «Εμπιστεύσου με». Σήκωσε το ραβδί του και άρχισε να ψέλνει.

Ο Κάρτερ με τράδηξε παράμερα. «Είσαι εντάξει;»

Πρέπει να φαινόμεουν συγχυσμένη από τη συνάντησή μου με τον θείο Βίννι. «Καλά είμαι» είπα. «Είδα κάτι εκεί πίσω. Μάλλον ήταν κάποιο απ' τα κόλπα του Άποφι, αλλά...»

Το βλέμμα μου περιπλανήθηκε μέχρι την άλλη άκρη του διαδρόμου. Ο Γουόλτ κοιτούσε έναν χρυσό θρόνο μέσα σε μια γυάλινη διτρίνα. Έσκυψε μπροστά με το ένα του χέρι πάνω στο γυαλί, σαν να του είχε έρθει ναυτία.

«Θα συνεχίσουμε τη συζήτηση σε λίγο» είπα στον Κάρτερ.

Πήγα και στάθηκα δίπλα στον Γουόλτ. Ο φωτισμός του εκθέματος έλουζε το πρόσωπό του κι έκανε τα χαρακτηριστικά του να φαίνονται καστανοκόκκινα, σαν τους λόφους στην Αίγυπτο.

«Τι τρέχει;» τον ρώτησα.

«Ο Τουταγχαμών πέθανε σ' αυτή την καρέκλα» είπε.

Διάβασα την επιγραφή στην πινακίδα. Δεν έλεγε τίποτα σχετικά με το αν πέθανε ο Τουτ σε κείνη την καρέκλα, αλλά ο Γουόλτ φαινόταν πολύ σίγουρος. Ίσως μπορούσε να αισθανθεί την οικογενειακή κατάρρα. Ο Τουταγχαμών ήταν ο αδερφός του προ-προ-προ-χιλιο-προπάππου του Γουόλτ και το ίδιο γενετικό δηλητήριο που τον σκότωσε στα δεκαεννιά του έτρεχε τώρα και στις φλέβες του Γουόλτ, και γινόταν όλο και πιο δυνατό όταν εξασκούσε μα-

γεία. Κι όμως, ο Γουόλτ αρνιόταν να τα παρατήρει. Και τώρα που κοίταζε τον θρόνο του προγόνου του, πρέπει να αισθανόταν σαν να διάβαζε τον ίδιο του τον επικηδέιο.

«Θα βρούμε γιατροιά» του υποσχέθηκα. «Μόλις ξεμπερδέψουμε με τον Άποφι...»

Με κοίταξε και η φωνή μου έσπασε. Ξέραμε και οι δύο ότι οι πιθανότητες να νικήσουμε τον Άποφι ήταν μικρές. Ακόμα κι αν τα καταφέραμε, όμως, δεν υπήρχε καμιά εγγύηση ότι ο Γουόλτ θα ζούσε αρκετά ώστε να χαρεί τη νίκη μας. Αυτή ήταν μία από τις καλές μέρες του Γουόλτ, αλλά εγώ διέκρινα ακόμα και σήμερα τον πόνο στα μάτια του.

«Παιδιά» φώναξε ο Κάρτερ. «Είμαστε έτοιμοι».

Η αίθουσα μετά τις κρισόφιγγες ήταν μια συλλογή «μεγάλων επιτυχιών» από την αιγυπτιακή μετά θάνατον ζωή. Ένας ξύλινος Άνουδισ σε πραγματικό μέγεθος μας κοίταζε αφ' υψηλού από το δάθρο του. Πάνω σε ένα αντίγραφο της ζυγαριάς της δικαιοσύνης καθόταν ένας χρυσός μπαμποίνος, με τον οποίο ο Χέοψ άρχισε αμέσως να φλερτάρει. Υπήρχαν μάσκες από φαραώ, χάρτες του Κάτω Κόσμου και σωροί από κανοπικά δοχεία που κάποτε ήταν γεμάτα με όργανα δγαλμένα από μούμιες.

Ο Κάρτερ τα προσπέρασε όλα αυτά. Μας μάζεψε γύρω από έναν μακρύ πάπυρο που δρισκόταν μέσα σε μια γυάλινη προθήκη στον πίσω τοίχο.

«Αυτό ψάχνετε;» Ο Τζέι-Ντι συνοφρυώθηκε. «Το Βιβλίο της Ανατροπής του Άποφι; Έχετε υπόψη σας, ελπίζω, πως ακόμα και τα καλύτερα ξόρκια εναντίον του Άποφι δεν είναι και πολύ αποτελεσματικά».

Ο Κάρτερ έχωσε το χέρι μέσα στην τσέπη του κι έδγα-

λε ένα κομμάτι καμένο πάπυρο. «Αυτό είναι το μόνο πράγμα που καταφέραμε να σώσουμε από το Τορόντο. Ήταν ένα αντίγραφο αυτού του παπύρου».

Ο Τζέι-Ντι πήρε το κομματάκι του παπύρου. Δεν ήταν μεγαλύτερο από καρτ ποστάλ και ήταν τόσο καμένο, που μπορούσαμε να διακρίνουμε μονάχα λίγα ιερογλυφικά.

«“Ανατροπής του Άποφι...”» διάβασε. «Μα αυτός είναι ένας από τους όχι και τόσο σπάνιους μαγικούς παπύρους. Εκατοντάδες αντίγραφα έχουν σωθεί από την αρχαιότητα».

«Όχι». Αντιστάθηκα στην επιθυμία να κοιτάξω πίσω μου, σε περίπτωση που μας κρυφάκουγε κάνα γιγάντιο ερπετό. «Ο Άποφιν ψάχνει να βρει μία συγκεκριμένη εκδοχή που την έχει γράψει αυτός ο τύπος».

Χτύπησα με το δάχτυλο την ενημερωτική πλακέτα στο πλάι της βιτρίνας. «“Η γραφή αποδίδεται στον πρίγκιπα Κεμουασέτ”» διάβασα «“ευρύτερα γνωστό ως Σέτνε”».

Ο Τζέι-Ντι συνοφρυώθηκε. «Κακό όνομα... είναι ένας από τους πιο σατανικούς μάγους που έζησαν ποτέ».

«Το γνωρίζουμε» είπα «και ο Άποφιν καταστρέφει μονάχα την εκδοχή του Σέτνε. Απ’ όσο μπορούμε να συμπεράνουμε, υπήρχαν μονάχα έξι αντίγραφα. Ο Άποφιν έχει ήδη κάψει τα πέντε. Αυτό εδώ είναι το τελευταίο».

Ο Τζέι-Ντι παρατήρησε το καμένο κομματάκι παπύρου με κάποια αμφιβολία. «Αν ο Άποφιν έχει όντως αναστηθεί από το Ντουάτ εν πλήρη ισχύ, γιατί να τον νοιάζουν μερικοί πάπυροι; Κανένα ξόρκι δε θα μπορούσε να τον σταματήσει. Γιατί δεν έχει ήδη καταστρέψει τον κόσμο;»

Το ίδιο πράγμα αναρωτιόμασταν κι εμείς ολόκληρους μήνες.

«Ο Αποφισ φοβάται αυτόν τον πάπυρο» είπα, ελπίζοντας πως είχα δίκιο. «Κάτι που δρίσκεται γραμμένο εδώ μέσα πρέπει να κρύβει το μυστικό για να τον νικήσουμε. Θέλει να δεβαιωθεί ότι όλα τα αντίγραφα θα έχουν καταστραφεί πριν εισβάλει στον κόσμο».

«Σέιντι, πρέπει να διαστούμε» είπε ο Κάρτερ. «Η επίθεση μπορεί να συμβεί ανά πάσα στιγμή».

Πλησίασα τον πάπυρο. Είχε περίπου δύο μέτρα μήκος και μισό μέτρο ύψος, με πυκνογραμμένα ιερογλυφικά και έντονη εικονογράφηση. Είχα δει σωρούς τέτοιων παπύρων που περιέγραφαν τον τρόπο για να νικηθεί το Χάος, με ψαλμούς που είχαν σκοπό να αποτρέψουν το ερπετό Άποφι από το να καταβροχθίσει τον θεό του ήλιου, τον Ρα, κατά το νυχτερινό του ταξίδι μέσα από το Ντουάτ. Οι αρχαίοι Αιγύπτιοι είχαν εμμονή μ' αυτό το θέμα. Χαρούμενοι τύποι αυτοί οι Αιγύπτιοι.

Μπορούσα να τα διαβάσω τα ιερογλυφικά –ήταν ένα από τα πολλά εκπληκτικά ταλέντα μου–, αλλά δεν ήξερες τι να πρωτοδιαβάσεις στον πάπυρο. Με μια πρώτη ματιά, δεν είδα τίποτα που να φαινόταν ιδιαίτερα χρήσιμο. Υπήρχαν οι συνηθισμένες περιγραφές του Ποταμού της Νύχτας, κατά μήκος του οποίου ταξίδευε η ηλιακή βάρκα του Ρα. Ευχαριστώ πολύ, είχα πάει ήδη εκεί. Υπήρχαν κόλπα ώστε να χειριστείς τους διάφορους δαίμονες του Ντουάτ. Τους είδα. Τους νίκησα. Πήρα και το μπλουζάκι.

«Σέιντι;» ρώτησε ο Κάρτερ. «Βρήκες τίποτα;»

«Δεν ξέρω ακόμα» μουρμούρισα. «Δώσε μου ένα λεπτάκι».

Έβρισκα εκνευριστικό το γεγονός ότι ο βιβλιοφάγος αδερφός μου ήταν ο μάγος του πολέμου, ενώ εγώ υποτί-

θεται πως έπρεπε να είμαι η μεγάλη αναγνώστρια μαγικών κεμένων. Με το ζόρι μπορούσα να διαβάσω περιοδικά, φανταστείτε, δηλαδή, μουχλιασμένους παπύρους.

Δε θα το καταλάβετε ποτέ, με είχε προειδοποιήσει το πρόσωπο στον τοίχο. *Χρειάζεστε τη βοήθειά μου.*

«Θα πρέπει να το πάρουμε μαζί μας» αποφάσισα. «Είμαι σίγουρη ότι θα το καταλάβω με λίγο ακόμα...»

Το κτίριο ταρακουνήθηκε. Ο Χέοψ τσίριξε και πήδηξε στην αγκαλιά του χρυσού μπαμπούνου. Οι πιγκουίνοι του Φίλιξ άρχισαν να χοροπηδάνε τριγύρω πανικόβλητοι.

«Αυτό ακούστηκε σαν...» Ο Τζέι-Ντι Γκριόσομ είχε γίνει κάτασπρος. «Έκρηξη. Απ' έξω. Απ' το πάρτι!»

«Είναι αντιπερισπασμός» μας προειδοποίησε ο Κάρετ. «Ο Άποφιν προσπαθεί να μας κάνει να απομακρύνουμε την προστασία μας από τον πάπυρο».

«Επιτίθενται στους φίλους μου» είπε ο Τζέι-Ντι με φωνή πνιχτή. «Στη γυναίκα μου».

«Πήγαινε!» είπα. Αγριοκοίταξα τον αδερφό μου. «Θα φροντίσουμε εμείς για τον πάπυρο. Η γυναίκα του Τζέι-Ντι κινδυνεύει!»

Ο Τζέι-Ντι μού έσφιξε τα χέρια. «Πάρτε τον πάπυρο. Καλή τύχη».

Κι έφυγε τρέχοντας από το δωμάτιο.

Ξαναγύρισα προς τη διτρίνα. «Γουόλτ, μπορείς να την ανοίξεις; Πρέπει να τον δγάλουμε έξω όσο πιο γρήγορα...»

Ένα σατανικό γέλιο πλημμύρισε το δωμάτιο. Μια ξεερή, βαριά φωνή, βαθιά σαν ήχος από πυρηνική έκρηξη, αντήχησε σε όλο τον χώρο γύρω μας. «*Δε νομίζω, Σέιντι Κέιν*».

Αισθάνθηκα το δέρμα μου να γίνεται εύθραυστο σαν πάπυρος. Τη θυμόμουν αυτή τη φωνή. Θυμόμουν πώς ήταν να βρίσκεσαι τόσο κοντά στο Χάος: ήταν σαν το αίμα μου να έπαιρνε φωτιά και οι έλικες από το DNA μου να ξετυλίγονταν.

«Νομίζω πως θα σας καταστρέψω χρησιμοποιώντας τους προστάτες της Μάατ» είπε ο Άποφις. *«Ναι, θα ήταν διασκεδαστικό κάτι τέτοιο»*.

Οι δύο κριόσφιγγες από οψιδιανό στην είσοδο της αίθουσας γύρισαν προς το μέρος μας. Στάθηκαν δίπλα δίπλα φράζοντας την έξοδο. Κορδέλες φωτιάς έβγαιναν μέσα από τα ρουθούνια τους.

Μίλησαν ταυτόχρονα, με τη φωνή του Άποφι: «Δε φεύγει κανείς από δω μέσα ζωντανός. Αντίο, Σέιντι Κέιν».